विश्वस्ते च ततस् तस्मिन् पुरोधसि चकार सः
मान्द्यम् अल्पतराहारकृशीकृततनुर् मृषा । 135
याते कतिपयाह्नि च तं शय्योपान्तवर्तिनं
पुरोहितं स वक्ति स्म धूर्तराजो ऽल्पया गिरा । 136
मम तावच् हरीरे ऽस्मिन् विषमा वर्तते दशा,
तद् विप्रवर कंचित् त्वं ब्राह्मणोत्तमम् आनय । 137
यस्मै दास्यामि सर्वस्वम् इह 'अमुत्र च शर्मणे,
अस्थिरे जीविते ह्य् आस्था का धनेषु मनस्विनः । 138
इत्य् उक्तः स पुरोधाश् च तेन दानोपजीवकः,
एवं करोमि 'इत्य् आह स्म, सो ऽपतच् च 'अस्य पादयोः । 139
ततः स ब्राह्मणं यं यं आनिनाय पुरोहितः
विशेषिहानिभात् तं तं अद्धे न स माधवः । 140
तद् दृष्ट्वा तस्य पार्श्वस्थो धूर्त एको ऽब्रवीद् इदं,
न तावद् अस्मै सामान्यो विप्रः प्रायेण रोचते । 141
तद् यद्य् एष शिवो नाम सिप्रातीरे महातपाः
स्थितः सम्प्रति भात्य् अस्य न वा 'इत्य् एतन् निरूप्यतां । 142
तच् छ्रुत्वा माधवो ऽवादीत् कृतार्तिस् तं पुरोहितं,
हन्त प्रसीद 'आनय तं, विप्रो न 'अन्यो हि तादृशः । 143
इत्य् उक्तस् तेन च ययौ स शिवस्य 'अन्तिकं ततः
पुरोधास्, तम् अपश्यच् च रचितध्याननिश्चलं । 144

Digitized by Google